

IZIAR-KO AMA BIRJIÑARI

BERE BIDAGORAKO MOLDAERACHO BAT.¹

Nere indar aundiko
 Deseoak diña
 Balirake egingo
 Nuke alegiña
 Kantuz alabatutzen
 Maria Birjiña,
 Aingeruak Zeruan
 Duten erregiña.

Bañan nola ez naizen
 Biziro aituba
 Eta ez ere doaiz
 Sobra ornituba,
 Donzela apaintzeko
 Mundura deituba,
 ¿Nola izan liteke
 Nigandik goituba?

Bada goitze tokiyan
 Jechiko det beera,
 Aldetik ikusteko
 Izan dedin era;
 Bista gal leiguteken
 Disdirak atera,
 Eta erreñupean
 Parako det bera.

Maiz juaten ziralako
 Erreguk Zerura
 Aldetik lagun zeigun
 Jechi zan mundura;
 Eta arrimaturik
 Itsas ingurura,
Iziarren billatu
 Zan bere ichura.

Geroz gure artean
 Arkitzen da ama,
Deba politak bere
 Perlatzat daukana;
 Itsaso kantauren
 Gordetari dana,
 Penatuen poz billa
 Nekatzen eztana.

Nola litezke ontaz
 Penatubak aztu
 Gertoietan arkitzen
 ¿Diranean estu?
 Jakiñikan ematen
 Dakiela esku,
 Nola ez deitu ¡arren
 Libragaitzatzu gu!!

Barku ta barkuchoak
 Itsasoan galtzen,
 Dabiltzanean askok
 Baitiote deitzen;
 Eta eskarichoa
 Dielako aitzen,
 Ditu estura triste
 Artatik libratzen.

¿Bat bakarrik ote da
 Orduban izango,
 Graziyak ez dizkanik
 Amari emango?
 ¿Nór ezta beragana
 Ondorean joango,
 Eta esker berriyak
 ¿Emanaz egongo?

(1) 1884-an Iziar-en lenbiziko euskara-sariaren aldeera izandu duen neur-titzaldia.

Gu gatik dubelako
Berak erregutzen,
Denbora charrak ditu
Askotan ondutzen;
Aizeari indarrak
Diozka kendutzen,
Eta dira itsaso
Zakarrak leguntzen.

Nola ichas-gizonak
Ala gerrariyak,
Berekin dauzkatena
Ez-bear aundiyak,
Maria-gana para
Bitzate begiyak
Eta ark sendatuko
Dizkate zauriyak.

Nekazaleak baldin
Zerbait atsekabe
Badu euri geiegiz
Edo euri gabe,
Biotzez eskatzea
Du Amari obe,
Egin dedin Abostu
Bete baten jabe.

Gazte eriya bada
Edo zar elbarra
Daukana biotzean
Pozaren bearra,
Pensamentuz allega
Bedi *Iziarra*,
Eta Mariak dio
Aituko negarra.

Bada berak gugantzen
Baldin badu poza,
Dalakopamaduben
Gisan milagrosa,
¿Nórk eztio egingo
Berari promesa
Bere eleizachoan
Entzuteko meza?

Guk ere billa zugun
Geren ama ona,
Beti urrikarriyen
Zalanzan egona;
Gu gatik bere seme
Jaungoikoagana,
Egunaz eta gabaz
Erreguz dagoana.

Ia mugi gaitezen
Mugi euskaldunak,
Iziarra abiya
Gaitezen lagunak;
Orain dira bertara
Joateko egunak,
Goazen fede bizi bat
Beti diogunak.

Gure joan-era asko
Du estimatuko
Orain ta gero ezta
Onetaz aztuko;
Penak erakutsiyaz
Bertan belauniko
Jartzean da berriro
Gutaz kupituko.

Esker diogun gugan
Daukan ontasuna,
Aurrera eman deigun
Zoriontasuna;
Eskatubaz pakea
Eta osasuna,
Zeña dan mundu ontan
Dagüen ondasuna.

Nola gure kontuba
Berak baitakarren,
Bere eskutik utzi
Ez gaitzala arren;
Erregu igiogun
Geran arte emen,
Gero denok Zeruan
Sartu gaitzan. Amen

RAMON ARTOLA